Kállai Katalin

A soha nem/mindig lesz szerelem ciklusból

Transzcendens…

…férfi-nő mivoltát
egyből nőve tette
más a viszony a testhez
természetes
lázongva izgat
magától értetődő szépsége
után kiszabadul
a jó és rossz kislányt
beszippantják a senkik
anya se marad

a szerelem pedig
ilyenkor ilyen
mintha túl lennél rajta
de mégse
a mindenen innen hasít
bele a húsodba
a véredbe
bele az égbe
vadul keres
vadul talál is

a világ közelít feléd –
egykedvű zölddé
szelídül ami bántott
hűs magvak mindenütt
létezésre készen
a rostos roncsolt kín
hirtelen hússá érik
a félelem alvó
gyerekké szenderül
a kezeid között

Van ebben...

minden
én te
a post coitum
triste
ne kérdezd
nem tudom
csak a sírás
ó
Hamletünk
érzéketlen
(tudod
apja aki…)
a szerelmet
ne mondd!
nem ismeri
így nőtt föl
a pára
ne kutasd okát
a herceg szeme
száraz
te zokogsz
tehetetlenül
szeret

Az este

és reggel homálya
vágatlanul borít be
előbbi lágyan közelít
lábujjad felől
fejed búbjáig kúszik
az esőerdő
viharban születő
örjítő nedveit kínálja
utóbbi pimasz
az émelygő

kijózanodás maga
a tudd, hogy ki vagy
körülötted heverő
kényszeres lapjait
erőszakolja rád
tűzre dobod vagy
szembesülsz vele
végülis mindegy
érzed a létezés sűrejét
így leszünk boldogok
boldogtalanul is
mit nekünk Hamlet
ja, és Hekuba